

O osadnících ze Svaté Heleny ve Vojvodově 5

Evangelický farář Vladimír Míčán podnikl v roce 1934 cestopisnou výpravu do Bulharska, aby navštívil místa, kde žili čeští a slovenští osadníci. Svoje poznámky z cesty vydal v útlé knížce *Nevratem v nový svět*, která v roce 1934 vyšla nákladem časopisu *SVĚTLO A PRAVDA* v *Knižnici Biblické jednoty v Brně*.

Z této publikace zveřejňujeme část, která se týká osadníků ze Svaté Heleny kteří založili českou vesnici Vojvodovo v Bulharsku. Zde je pátý díl úryvku z knihy *Nevratem v nový svět*:

VLADIMÍR

MÍČAN.

Nepřátel v nový svět

*O českoslov. osadnících v Bulharsku -
Něco o českoslovácích v Jugoslávii a Maďarsku*

BIBLICKÁ JEDNOTA

KČ 11.-

„Tak se zřekl kazatelství po příčině nějaké . . .
Odešel 1919.“

Bratr Josef Čížek sklonil hlavu a pozvednuv ji po chvíli, dodal:

„Kdyby se mně byl svěřil, byl bych ho zachránil.“

Napiaté poměry ve sboru vyvrcholily 15. března 1925. Od církve methodistické oddělila se tehdy polovina členstva, většinou menších rolníků, a založili církev dítek Božích, t. zv. darbystů. Založen sbor horní s novou, prostrannější modlitebnou, dvakrát tak velkou, jak byla dosavadní.

Stavební náklad činil 150.526 lvů.

Tak měl být učiněn konec náboženským třenicím. Už se přestali mezi sebou nejen dohadovat, ale někteří též na sebe mluvit, bratr neznal se k bratru, sestra k sestře, mnozí, jak stýště se na to pomyslet, vychladli v lásce přátelské i v lásce k sourozencům. Děti slýchávaly od rodičů, jak mluvili o svých protivnících a není divu, že i ta malá stvoření, nedošlo-li ve hře k dohodě, si projevovala na ulici nepřátelství. Přirozenost lidská jest zlá, a není-li živena k dobrému, ještě je horší. Někdy kámen z rukou kluka zasvištěl vzduchem.

Dosti bylo těch, kteří toto rozdvojení těžce nesli.¹⁶⁵⁾ Ale co to pomohlo požalovat si: Takovým způsobem oba kostely padnou — — — Sbližení obou směrů dnes není možné.

V r. 1922 (1924?) svolána porada církve methodistické do Vojvodova, která usnesení staršovstva schválila, kazatele Martina R. zbavila práv kazatele a vypustila ho i ze seznamu svého členstva. Byl to v ne-

¹⁶⁵⁾ Po odchodu Roháčkově v krátkém času se vystřídalo 6 kazatelů. Kazatel Harman přišel r. 1926.

poslední řadě i důsledek manželského rozvodu, o který se jednalo již v r. 1921.¹⁶⁶⁾

Martin R. . . ., kdysi sláva sboru i církve methodistické, bloudí zemí bulharskou jako ovce ztracená, aby v mlýnech krajanů zachránil trosky svého života. Ach, Panovníče Hospodine, hledejž služebníka svého...

Ubohý, nešťastný člověk! Jeho manželka¹⁶⁷⁾ jest

¹⁶⁶⁾ Rozvod (razvod semejnij brak, razvod rodinnyi svazok) jest u pravoslavných v pravomoci soudu církevního (církevní senát). Kdo jest vinen, nesmí se více ženit. V církvi methodistické rozhoduje v každém sboru zvláštní soudcovský sbor.

¹⁶⁷⁾ Šťastná láska. Šťastnou láskou nazýváme tu, ze které máme nejvíce blaha a požehnání. Je to vždy šťastný poměr dvou bytostí, které si navzájem jsou pomocí v životě jak duchovním tak i tělesném. Je-li to žena a muž, tedy tento poměr je naznačen v Písmě: „Jedenkaždý z vás manželku svou tak jako sám sebe miluj. Žena pak ať se bojí muže.“ Tedy se strany mužovy upřímný, nesobecký zájem o ženu, se strany pak ženy správné ocenění muže jak v jeho odpovědném postavení jako hlavy rodiny, tak jako živitele a vůdce. Tak jako muž škodí sám sobě, zanedbává-li ženu, tak zase žena škodí sama sobě, podceňuje-li muže. Dobře dí dále Písmo: „Takť jsou povinni milovati ženy své jako svá vlastní těla. Kdo miluje ženu svou, sebeť samého miluje. Žádný zajisté nikdy těla svého neměl v nenávisti, ale krmí a chová je, jakož i Pán církev.“ (Efez. 5: 28, 29). Tato povinnost je muži však vždycky usnadněna, koná-li žena svoji povinnost na svém místě. Pochopí-li toto, zajistí tím štěstí pro sebe, muže i rodinu.

Žena má toužebně hledati dobré vlastnosti na muži a to právě ty, které sama postrádá jako zmužilost, odvahu, sílu ducha i těla. Žena vždy chybuje, když se snaží tyto vlastnosti nahraditi sama, nenalézá-li jich dosti při muži. Snaží-li se vzíti místo vůdce, překročila tím obor své působnosti a zahanbila a oslabila muže místo, aby se jej byla snažila posílit důvěrou a poddaností. Stýská-li si žena do svého podružného postavení a snaží-li se do něho strčiti muže, zanedbává to, co se v tomto podružném postavení dá pěstovati výlučně od ní a k čemu ona jediné je povolána.

kuchařkou ve státní nemocnici v O vě, sestra u víře, která s ním zhřešila, učinivši veřejné pokání, byla přijata do církve dítek Božích, a hospodyně od něho odešla . . .

Když před několika lety v moravském vzdělavatelském listu byla připomínka snoubencům, že ženich má zkoumat tělesné a duševní zdraví v rodě nevěsty a nevěsta naopak — jako pečlivý hospodář při chovu domácího dobytka — některé ženy a dívky to zarazilo i pohoršilo.

Žena může býti zbrojnicí muže, pěstuje-li své ženské ctnosti raději, nežli ctnosti mužské. Má-li více soucitu nežli kritiky, více ocenění toho, co v muži má, nežli touhy po tom, co v něm nemá, je skromnou a moudrou v požadavcích a pilnou v konání svých povinností nejen k rodině, ale i k sobě, zvláště v duchovním ohledu, může se státi přesvědčivou mocí, která mluví každým pohybem a pohledem.

Tato možnost je opět odůvodněna Písmem: „Též podobně i ženy buďte poddány mužům svým, aby, byť pak kteří i nevěřili slovu, skrze pobožné obcování žen, bez slova získání byli, spatřující v bázni svaté vaše obcování, kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnější v spleť vlasů a províjení zlatem, aneb odívání plášťů, ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýž před obličejem Božím velmi drahý jest.“

Hlavní příčinou, proč se žena nestává tím, čím má být, je nepokojný duch, kterým trpí moderní žena snad více než žena antická, poněvadž má více příležitosti a svobody ku vyvíjení mužných vlastností, které se pak snaží uplatnit všude i v rodině. Proč je to, že muž statečné ženy (v Přísl. 31.) jest patrný v branách a sedá se staršími? Protože ona „dobře činí jemu a ne zle po všecky dny života svého“ (v. 12), majíc soustředěny svoje síly i schopnosti ku své povinnosti, kterou správně pochopila. V tančírnách, klubech, politice, při kartách a cigaretách však žena pokojného ducha nedostane. Toho najde jen tam, kde ho našla Maria: u nohou Ježíšových. On je ovocem víry. Žena, která má živou víru v Boha je statečnou ženou a vychovává svého muže ve statečného a úspěšného muže.

Křesť. listy, Pittsburgh, č. 29-1934.

[Mican_Stranka_111](#)Stáhnout

[Mican_Stranka_112](#)Stáhnout

[Mican_Stranka_113](#)Stáhnout

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)